

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

43 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ Η ΜΝΗΜΗ ΜΕΝΕΙ ΖΩΝΤΑΝΗ ΟΤΑΝ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ!

Σε λίγες μέρες θα γιορτάσουμε την επέτειο του Πολυτεχνείου. Θα γιορτάσουμε τη μέρα που οι φοιτητές, ο λαός ξεσηκώθηκαν ενάντια στη Χούντα των συνταγματαρχών.

Τι ήταν όμως η Χούντα;

Την 21η Απριλίου του 1967 αξιωματικοί του Στρατού κατέλαβαν την κυβέρνηση με τη βία, με τα όπλα. Φυλάκισαν, εξόρισαν χιλιάδες αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης. Απαγόρευσαν με νόμο τα Σύνδικα των Εργαζομένων και τις Απεργίες,

κυνήγησαν και βασάνισαν όσους πάλευαν για τα δικαιώματα των εργαζομένων, της νεολαίας, των μαθητών. Επέβαλαν καθεστώς τρομοκρατίας και διώξεων.

Ποιος στήριξε το πραξικόπημα της Χούντας;

Το πραξικόπημα δεν ήταν έργο κάποιων "τρελών". Οι Χουντικοί είχαν "πλάτες", δεν ήρθαν από μόνοι τους.

Τούς στήριξαν οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι, αυτοί που και σήμερα ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους, τους γονείς σου για ένα κομμάτι ψωμί. Ήθελαν να επιβάλλουν "σιγή νεκροταφείου", ώστε να πάψει να αγωνίζεται ο λαός ενάντια στην εκμετάλλευση.

Τούς στήριξαν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Γι' αυτό οι φοιτητές στην είσοδο του Πολυτεχνείου έγραψαν με μεγάλα γράμματα "ΕΞΩ ΟΙ ΗΠΑ-ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ". Τα συνθήματα είναι και σήμερα επίκαιρα όσο ποτέ. Δες μόνο τι συμβαίνει σήμερα με τους πρόσφυγες. Οι ίδιοι που στήριξαν τότε τη Χούντα, σήμερα βομβαρδίζουν τη Συρία, τη Λιβύη, σκορπάνε το θάνατο και τη δυστυχία για τα κέρδη, ξεσπιτώνουν και πνίγουν στο Αιγαίο μικρά παιδιά.

Κι όμως και σήμερα υπάρχουν κάποιοι που στηρίζουν τη Χούντα. Είναι οι χρυσαυγίτες, οι φασίστες. Λένε χωρίς ντροπή ψέματα, όπως: "δεν υπήρχαν νεκροί στο Πολυτεχνείο" ή ότι "Με τη Χούντα ο λαός πέραγε καλά". Η αλήθεια είναι άλλη: Έξω από το Πολυτεχνείο, οι Χουντικοί δεν δίστασαν να δολοφονήσουν ακόμα και μαθητές!

Νεκροί μαθητές στο Πολυτεχνείο:

Διομήδης Κομνηνός του Ιωάννη, 17 ετών, μαθητής, κάτοικος Λευκάδος 7, Αθήνα. Στις 16/11/1973, μεταξύ 21.30 και 21.45, στη διασταύρωση των οδών Αβέρωφ και Μάρνη τραυματίστηκε θανάσιμα στην καρδιά από πυρά της φρουράς του υπουργείου Δημοσίας Τάξεως. Μεταφέρθηκε νεκρός στο «Ρυθμιστικό Κέντρο Αθηνών».

Αλέξανδρος Σπαρτίδης του Ευστρατίου, 16 ετών, μαθητής, από τον Πειραιά, κάτοικος Αγίας Λαύρας 80, Αθήνα. Στις 10.30 με 11.00 περίπου το πρωί της 17/11/1973, ενώ βάδιζε στη διασταύρωση των οδών Πατησίων και Κότσικα, τραυματίστηκε θανάσιμα στην κοιλιά από πυρά

της στρατιωτικής φρουράς που ενέδρευε στην ταράτσα του ΟΤΕ. Με διαμπερές τραύμα μεταφέρθηκε στο Κ.Α.Τ., όπου τον βρήκε νεκρό ο πατέρας του.

Πώς έπεσε η Χούντα;

Την έριξε ο λαός με τους αγώνες του, με τη νεολαία στην πρώτη γραμμή. Φάνταζε ανίκητη, αλλά τελικά αποδείχτηκε για μια ακόμα φορά πως ανίκητος είναι ένας λαός που παλεύει για το δίκιο του.

Αυτό πρέπει να κάνουμε και σήμερα. Δεν έχουμε άλλο δρόμο. Μπορεί να μην υπάρχει σήμερα η Χούντα, με τη μορφή που υπήρχε τότε, αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα πιο έντονα, η αδικία, η εκμετάλλευση, η φτώχεια.

Και πάνω απ' όλα εξακολουθούν να υπάρχουν αυτοί που επέβαλλαν τότε τη Χούντα στο σβέρκο του Λαού μας, που έβγαλαν κέρδη και που συνεχίζουν να εκμεταλλεύονται και σήμερα το λαό: οι επιχειρηματικοί όμιλοι, οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες, οι εφοπλιστές.

Ο δικτάτορας Γ. Παπαδόπουλος π.χ. σε ομιλία τους προς τους εφοπλιστές (19 Μάρτη 1968) είπε: «Ελθέτε προς ημάς και πέστε μας τι θέλετε. Εκ προοιμίου σας βεβαιώ, ότι η κυβέρνηση θα σας το δώσει». «Θα σας παράσχω το παν»! Αποδεικνύεται ότι τελικά η Χούντα ήταν ανάγκη του συστήματος για να προστατέψει τα συμφέροντα αυτών που είχαν τον πλούτο. Όσο υπάρχει το Σύστημα αυτό, θα γεννά και νέες Χούντες, πολέμους, εκμετάλλευση, αδικία.

ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ

Ως τότε δε γνωρίζαμε ο ένας τον άλλον
και μέσ' στο σπίτι μας ακόμη.
Ως εκείνη τη μέρα του Νοέβρη,
δεν ξέραμε ποιος κάθεται στο διπλανό
διαμέρισμα.
Και ξαφνικά,
συναντηθήκαμε στο ασανσέρ με το συνταξιούχο
του τρίτου,
συναντηθήκαμε στην είσοδο με τη νοικοκυρά
του πρώτου,
συναντηθήκαμε στην πόρτα με έναν εργάτη,
με έναν πρώην υπουργό,
συναντηθήκαμε στο δρόμο με τους απέναντι
και κατεβήκαμε την Πατησίων.
Και ξαφνικά χαμογελάσαμε ο ένας στον άλλον,
κι απλώσαμε τις αντένες μας στα ίδια κύματα:
1050 χιλιοκύκλοι.

**«Ρεπορτάζ για έναν ζεστό Νοέμβρη»
(Δημήτρης Ραβανής-Ρέντης)**